

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 41; Udvalgets Betænkning i Tillæg B Sp. 847 ff.)

Udenfor det af Udvalget stillede, i Betænkningen opførte samlede Forslag om en anden Udfattelse af Lovforslaget var intet Ændringsforslag tilfældet.

Formanden: Jeg har allerede ved en tidligere Leilighed gjort opmærksom paa, at Udvalget i sin Betænkning opstiller et nyt, selvsændigt Lovforslag, der fremtræder som et Ændringsforslag til det oprindelige. I dette nye Forslag er der i det Stykke, der er betegnet som § 4, nogen Inforrektthed, men Udvalget har været opmærksomt derpaa, og det vil fra Udvalgets Side blive rettet inden 3die Behandling.

Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren (W. Petersen): Som allerede af vor høitærede Formand antydet, har Udvalget ifødet for at stille Ændringer til det forelagte Lovforslag fundet sig foranlediget til at give en hel ny Redaktion af Lovforslaget; men denne Redaktion er i fuld Overensstemmelse med den høitærede Minister, og jeg haaber saaledes, at ligesom Ministeren har billiget den, vil den ogsaa blive billiget af Thinget. Medens det forelagte Udkast jo kun omhandler 3 Byer som Garnisonsbyer, omfatter det omarbejdede Udkast 9 Byer. Derved ere Bestemmelserne i Hærloven af 1880 om, at saa og saa mange Afdelinger af Hæren skulle ligge vest for Store Belt, fste Fyldest, idet der til alle disse Afdelinger er bestemte Garnisonsbyer. Foruden disse Garnisonssteder er der endvidere bestemt tvende Byer Øst for Storebelt, nemlig Næstved og Helsingør, som Garnisonsbyer for enkelte Dele af Hæren. Det vil saaledes se, at der er Garnisonsbyer bestemte for alle de Hærafdelinger, som ligge udenfor Kjøbenhavn. Naar Udvalget ikke har troet at burde medtage Garnisonsforholdene i Kjøbenhavn, er det tilbøielig, fordi der i Kjøbenhavn garnisonerer flere mindre Afdelinger til Armeens Uddannelse osv., men hovedsagelig og mest, fordi Forholdene i Kjøbenhavn ere ordnede saaledes, at Staten fuldstændig har overtaget den hele Indkvartering uden nogensomhelst Udgift for Kjøbenhavn, idet denne By ligesom de andre Kjøbstæder udbræder sin Del af Vægningsafgiften, der er troadt ifødet for den gamle Indkvarteringsstat, som hvilede saavel paa Kjøbenhavn som paa Kjøbstæderne. Det er denne Ordning, som er Grunden til, at der ikke er nogensomhelst Anledning til at røre ved Forholdene

i Kjøbenhavn. Desværre er dette ikke Tilfældet med de øvrige Garnisonsbyer. For deres Vedkommende ere Forholdene ordnede ved Forordning 15de November 1816 og Lov 29de December 1850. Den Ordning, der derved er tilveiebragt, er saaledes, at Kommunerne have selv at tilveiebringe de fornødne Kvarterer for det Mandstak, som ligger der, medens der for de saaledes tilveiebragte Kvarterer ydes Kommunerens Indbyggere en vis Godtgjørelse. Denne Godtgjørelse ydes dels af Staten og dels af Kommunerne, saaledes at — som oplyst i Betænkningen — Kommunerne yde omtrent den ene Fjerdedel og Staten de tre Fjerdedele. Saaledes have Forholdene hidtil været, og saa har det ikke været saa svært for Kommunerne at komme igjennem. Underledes stiller det sig derimod nu, da Regjeringen — vistnok med fuld Ret — af flere Grunde, som ere anførte i Betænkningen, har bestræbt sig for at tilveiebringe Kaserner rundt omkring i Kjøbstæderne. Ved disse Kaserners Indretning er der jo paalagt Byerne en stor Byrde, og de ere efter min Overbevisning gaaede ind derpaa mere af Hensyn til Armeens Vel end for egen pekuniær Fordels Skyld; men ikke desto mindre er det saa: Kommunerne ere gaaede ind derpaa, og derved er deres Stilling bleven temmelig prekær. Udvalget har derfor troet, at naar man overhovedet rørte ved Garnisonsforholdene, vilde det være heldigt, om man kunde tilveiebringe en Ordning, hvormed saavel Staten som Kommunerne kunde være tjent. Det er nu vist, at den bedste Ordning og den, som Udvalget har erkjendt at være den rigtigste, er den, at Staten selv tager Indkvarteringen i sin Haand og aldeles befrier Kommunerne derfor; men Udvalget erkjender, at forinden saadanne Forhold kunde tilveiebringes, vilde det være nødvendigt aldeles at omarbejde den bestaaende Indkvarteringslovgivning, og da dette vistnok vilde tage temmelig betydelig Tid, har det troet at kunne tilraade en Ordning, som ikke traadte hindrende i Veien for det Maal, hvortil man bør stræbe, og som dog yder Kommunerne en vis Sikkerhed og en vis Garanti, som de hidtil ikke have haft. Det er hertil, at §§ 2—5 i Udvalgets Ændringsforslag sigte. Med Hensyn til disse enkelte Paragrafer skal jeg strax bemærke, at § 3 er den Paragraf, som bestemmer, at naar Staten enten selv vil overtage Indkvarteringen eller af andre Grunde ønsker at komme i Besiddelse af enkelte Dele af eller hele de Etablissementer, som af Kommunerne ere indrettede til Garnisonsbrug, er Staten berettiget dertil, mod at der ydes Kommunerne suldt Bederlag for, hvad Indretningerne have kostet. Til den Ende vil der strax, saa snart et saadant Etablissement er blevet fuldført, være at optage en Taxationsforretning, som da bliver Norm i saa Henseende. Denne Paragraf er aldeles klar og tydelig og er